

SANCTI|| IOANNIS|| DAMASCENI OPERA,||

Johannes <Damascenus>

Parisiis, 1577

De vita, & mu[n]do hoc: et quòd tu[m] nos, tum vita nostra, in distractione
ac labore sit. cap. lvii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71880](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-71880)

D. IOANNIS DAMASCENI

fortasse errat, Deum quærentes, & volentes inuenire. Etenim cum in operibus illius conuenerint, inquirunt: & persuasum habent, quoniam bona sunt quæ videtur. Iterum autem nec his debet ignosci. Si enim tantum potuerunt scire, ut possent estimare seculum: quomodo huius Dominum non faciliter inuenient? Infelices autem sunt, & inter mortuos spes illorum est, qui appellauerunt Deos opera manuum hominum, aurum & argentum, artis inuentionem, & similitudines animalium, aut lapidem inutilem, opus manus artificiarum.

14. Per manus autem quod fit idolum, maledictum est, & ipsum, & qui fecit illud, quia ille quidem operatus est: illud autem cum esset fragile, Deus cognominatus est.

Similiter odiuntur Deo, impius & impietas eius. Etenim quod factum est, cum eo qui fecit, exterminabitur.

15. Sed & figulus mollem terram premens, laboriosè fingit ad usum nostros unumquaque vas: & de eodem luto fingit, quæ munda sunt, in usum vasorum, & similiter quæ his sunt contraria. Horum autem vasorum quis sit usus, iudex est figulus. Et cum labore vano Deum fingit de eodem luto: ille qui paulò ante de terra factus fuerat, & post pusillum reducit se unde acceptus est, repetitus animæ debitum quam habebat. Sed cura est illi, non quia laboratus est, nec quoniam breuis illi vita est, sed concertatur aurifibis & argentariis: sed & ærarios imitatur, & gloriam præfert, quoniam re superuacuas fingit. Cenit enim cor eius, & terra superuacua spes illius, & luto vilior vita est, quoniam ignoravit qui se fixit, & qui inspirauit illi animam, quæ operatur, & qui insufflauit illi spiritum vitalem. Sed & estimauerunt lusum esse vitam nostram, & conuersationem vitæ compositam ad lucrum, & oportere unde cunque etiam ex malo acquirere.

Ecli. 30. Quid prodest libatio idolo? nec enim manducabit, nec odorabitur.

Naz. 0-
rat. 2. de
Theol. Alij Solem, alijs Lunam, alijs siderum multitudinem, alijs cœlum ipsum vna cum illis coluerunt: alijs elementa sine quibus humana vita constare non potest. Quin nonnulli quoque, ut opinor, potentiam colentes, & robur laudibus efferentes, & pulchritudinem suspicientes, progressu temporis Deum effecerunt id, quod in honore ac pretio habebant. Qui autem inter eos virtutis affectibus magis addicti erant, affectus ipsis Deos nuncuparunt.

Eusebius. Sunt nonnulli, qui sidera execrentur, cum aduersus hominem irascuntur, dicentes, Vx astro tuo. Alij dicunt, Bono astro natus est. Unde etiam omnia ipsius astro favet. Vx autem Irys qui haec dicunt. Multos video ad Solem & Lunam precantes, ac Soli in haec verba supplicantes, Miserere mei. Vx autem illis. Quid tu relieto solis effectore, Solem adoras? Non oportet seruire creaturæ potius quam creatori. Scriptum est enim: Maledictus omnis qui adorat Solem & Lunam, ac stellas, & qui quid aliud factitum est, ultra factorem. Multi, hoc sibi animo fingentes, auunt Lunam e cœlo descendere. Cum se cruciat præstigiator, Eam e cœlo duehit, inquit, Vx his qui haec dicunt. Quis ullis præstigijs in cœlum ascendere potuit? Voluit id quidem Simon Magus: sed cadens corpus omnino perfregit. Nemo enim nec parvum nec magnum cœli sidus conuelleret, ac sede sua dimouere potest: quippe cum Deus ea vi sua fundauerit. Auunt rursus nubes & pluvias a præstigioribus deduci. Quod etiam ipsum vanum ab ipsis dicitur. Ecquis enim est mortalium, qui Dei preceptum præstigijs ullis auertere queat? Nubes enim iussu Dei pluviam in terram fundunt.

DE VITA, ET MUNDO HOC: ET QVOD
tum nos, tum vita nostra, in distractione ac labore sit.

CAP. LVII.

Gen. 3.
8. T dixit mulieri: Multiplicabo ærumnas, & conceptus tuos. In dolore paries filios, & sub viri potestate eris, & ipse dominabitur tui. Sensus & cogitatio humani cordis prona sunt ad malum ab adolescentia sua.

Iob. 7.
Eclips. 3. Tentatio vita hominis est super terram.

Hanc cogitationem pessimam dedit Deus filiis hominum, ut occuparentur in ea.

Vni-

A Vniuersa equè eueniunt iusto & impio, bono & malo, mundo & immundo, im-
molati victimas, & sacrificia cōtemnenti. Sicus bonus, sic & peccator: vt per iurus,
ita & ille qui verum deierat. Hoc est pessimum super annia quæ sub Sole fiunt,
quia eadem cunctis eueniunt.

Non est veritas, neque misericordia, neque scientia Dei in terra. Maledictum, oſſe 4.
& mendacium, & homicidium, & furtum, & adulterium inundauerunt, & san-
guis sanguinem tetigit.

Ab eo qui vtitur hyacintho, & portat coronam, vsque ad eum qui operitur li- Eccl. 40.
no crudo, furor, zelus, tumultus, fluctuatio, & timor mortis, iracundia persecueras,
& contentio.

B An nescitis, quia amicitia mundi, inimicitia est Dei? Qui voluerit amicus Iac. 4.
esse mundi, inimicus Dei constituitur.

Nolite diligere mundum, neque ea quæ in mundo sunt. Si quis diligit mun- 1. 10. 2.
dum, non est charitas Dei in eo: quia omne quod est in mundo, aut est concipi-
scientia carnis, aut concupiscentia oculorum, aut superbia vite, quæ non est ex Pa-
tre, sed ex mundo est. Et mundus transit, & omnis concupiscentia eius. Qui autem
facit voluntatem Dei, manet in æternum.

Mundus hic, primariè quidem humanarum animarum gymnasium & schola est: secundū Basil.
dariè autem, atque in genere, aptum eorum domicilium, quæ in generatione & corruptione Quid sit
C sunt. Quocirca temporis currículum mundo, atque animantibus & stirpibus, quæ in mundo mundus.
sunt, aptè & congruenter impositum est, properans semper & effluens, nec unquam currē-
di finem faciens.

Quæ à tempore initium sumpserunt, ea tandem quoque finem habeant necesse est. Si mu-
ndus temporale principium habuit, de fine nihil est quod dubites.

Mundus hic & mortalis ipse est, & morientium regio. Quoniam enim composita at-
que concreta eorum, quæ sub aspectum cadunt, est substantia, quicquid autem compositum
est, hanc naturam haber, ut tandem dissoluatur, nos quoque, qui in mundo vivimus, ac mun-
di pars sumus, naturæ quoque mundi participes sumus necesse est.

Atque cum quidem, qui matrimonij vinculis nondum astrictus est, rabidae cupiditates, Epist. 1.
D & effrenati imperii, ac miseri quidam amores perturbant. Eum autem, qui vxori iam ad- Matrimo-
nexus est, alter curarum tumultus excipit, in sterilitate liberorum desiderium, in secundi- ni incom-
itate alenda prolixi cōsideratio, vxoris custodia, domus procuratio, famulorum cura, damna
in contractibus, pīxa cum vicini forenses conflictus, negotiationis pericula, agriculturae
labores. Qui us dies suam animæ caliginem offundit: ac noctes diurnis curis succedentes, per
easdem sp̄ecies mentem ludificantur.

Omnis generis perturbationibus & eruminis misera hec vita obruta est. Nilus.
Vide, charissime, an non res humanæ mare imitantur, an non eadem perturbatione Vita Chrys.
scateat, an non in terra magis, quam mare, iactemur, an non quois vento vehementius in Qualis sit
nos mutuò incurramus, an non pecunia procellarum instar nos mutuò in nos collidant, an non rerum bu-
tanquam in maris caligine hic atque illuc circumferamur. Hic illius agrum rapuit, ille al- manarum
E terius terram abstulit: alius proximi sui uxorem concupisit: alius cuiusdam famulos abri- statutus.
puit. Hic de aqua cum vicino litigat: ille de aere, cum eo qui simul habitat, digladiatur. Hi
de terra mensura conflictantur: illi ob adiūcū extreunctionem se inuicem opprimunt. Hic,
qua non dedit, accipere agreditur: ille contra, ut que accepit, non reddat, iudicio conten-
dit. Hic cumulandarum virarum inexplebili cupiditate flagrat: ille contraria etiā ipsa sum-
ma creditorem fraudare nititur. Hic ob rerum omnium penuriam discruciat: ille in am-
plissimis opib⁹ tumultuatur. Qui eget, probro afficitur: qui opibus afflit, insidias appetitur.
Qui imperio potitur, conspirationibus obnoxius est: qui magistratus gerit, suspicione atque
inuidia flagrat: qui potentia pollet, odio est. Bella continua sunt, cedes aſidue. Inexplebilis
cupiditas tyrannidem exercet: avaritia principatum tenet: mendacium supra modum attol-
litur. Mutua fides fugam cepit: veritas terram deseruit: amicitia mensis circumscribitur,
atque etiam quadam vim suam amiserunt. Salutationes suspicione plena sunt. Ad hunc

D. ICANNIS DAMASCENI

igitur modum cum nos omnes in vitijs volutemur, Propheta vitam humanam aspernans, p
En hac verba clamat, Veruntamen vniuersa Vanitas omnis homo viens.

DE VIOLENTO.

CAP. LVIII.

Ecli. 4. O LI resistere contra faciem potentis: & ne conqueris contra iustum fluuij.
1. Pet. 3. Prouidentes, non coacte, sed spontaneè.

Basil. Quid coactum est, ac præter naturam, postquam ad breue quoddam tempus ortum est, id-
que agreac per vim, statim in ea, ex quibus conflatum est, dilabitur.

Naz. Quod iniuste fit, præterquam quid tyrannicum est, ac laudis expers, ne quidem firmum G
Quicquid ac stabile est. Solet enim quod coactum est, non secus ac planta manibus per vim inflexa, si-
iniuste fit, mul atque dimissa est, ad scipsum redire. Contraria, quod voluntate animique inductione fit,
durabile simul & iustissimum & tutissimum est, ut poterit benevolentia vinculo retentum & con-
seruatum.

Violentum ac non iniutorum est pietatis sacramentum.

Quod iniuste fit, statim molestiam affert: quod autem sponte, satietatem non admittit,
sed semper & gratia & desiderio virescit.

Minime omnium Christianis concessum est peccantium lapsus per vim corrigere. Nec
enim Deus eos, qui necessitate, sed qui voluntate à vicio abstinent, corona donat.
Enseblaus. Violentia Deo non adest.

H

DE BLASPHEMO ET MAGNIMOLOQVO.

CAP. LIX.

Leuit. 24. DIXIT Dominus ad Moysen, Loquere filii Israël, dicens, Homo
qui maledixerit Deo suo, portabit peccatum suum: & qui blas-
phemauerit nomen Dei, morte morietur: lapidibus opprimet eū
omnis multitudo populi.

1. Reg. 2. Nolite multiplicare loqui sublimia, gloriantes.
Iob. Quid ausum est cor tuum, quia in iracundiam erupisti aduer-
sus Dominum? Quousque loquetur cor loquax oris tui?
Psal. 11. Disperdat Dominus vniuersa labia dolosa, & linguam magniloquam. Qui di-
xerunt, Linguam nostram magnificabimus: labia nostra à nobis sunt, quis noster
Dominus est?

Osee. 14. Delebitur Samaria, quia contradixit Deo suo. in gladio ipsi peribunt, & par-
uuli eorum solo allidentur.

Hier. 24. Inebriate eum: quoniam contra Dominum erectus est.

Esa. 28. Hæc dicit Dominus: Eò quid eleuatum est cor tuum vt cor Dei, idcirco ecce
ego adducam super te alienos robustissimos Gentium: & nudabunt gladios suos
super pulchritudinem sapientiae tuæ, & polluent decorem tuum.

Sap. 1. Benignus est spiritus sapientiae, & non absoluat blasphemum à labiis suis.

Ecli. 27. Qui mittit lapidem in altum, in caput suum mittit.

Mat. 12. Omne peccatum remittetur hominibus: ei autem qui in Spiritum sanctum
blasphemauerit, non remittetur, neque in hoc seculo, neque in futuro.

Basil. Qui peccat, legem guidem violat: at qui blasphemat, aduersus ipsum diuinum numen
impietatem admittit.

Chrys. Eos, qui in vrbe blasphemant, castiga. Quod si quem in binio, aut in foro, audieris, obiurga.
Quod si etiā plaga incutere oporteat, ne id facere dubites. Colaphum in ipsis faciem
impinge: os eius contere. Manu tua per huiusmodi plagam sanctitatem concilia. Si propte-
rea quidam te accusant, atque in iudicium trahunt, sequere.

simile. Quemadmodum qui saxum in altum iaculatur, corpus quidem cœli scindere, atque ad
eam

K